

Reidun takker for seg

Hun har stelt hår i mer enn 50 år og ville ikke vært en dag foruten. Nå pensjonerer Reidun Berntsen seg med vemodig hjerte. Frisøren gir kundene æren for den lange karrieren.

PÅ DESKEN i Reiduns frisørsalong ligger avtaleboka oppslått på uke 12. Der har Reidun Berntsen skrevet ned kjente og kjære navn på rekke og rad. Aldri mer enn én kvinne av gangen. Alltid med god tid satt av til hver og en.

Neste uke er blank. Resten av året likeså. Etter over 50 år i bransjen, og 43 år med salong i etasjen over Inger Lise Skoes parfymeri i Storgata 133, låser Berntsen døra for siste gang etter denne arbeidsdagen.

- Jeg ville gjort det igjen. Det har vært en veldig fin jobb, understreker hun.

- Når du har hatt kunder så lenge som jeg har hatt, blir det veldig rart.

Stemmen brister. Hun må finne fram en serviert for å stoppe tårene.

- Det blir veldig personlig. Du blir sjelesøger. Det har blitt sånn etter hvert at kundene har gått her et helt liv. Derfor blir det tøft for meg, og det blir tøft for dem.

BERNTSEN FORSVINNER inn på bakrommet for å hente kaffe. Tapetet er blomstrete og i duse farger. Sammen med interiøret, vekker det minner fra 80-tallet. For hun har ikke pussa opp salongen på over tjue år, men likevel er den ikke konsumert av tidens tann. Berntsen har vedlikeholdt lokalene med ønske om å skape en trygg og koselig atmosfære for den faste kundekretsen.

- Jeg hadde jo ikke tenkt å gi meg, men da jeg ble 70 år i august, skjedde alt på en gang. Jeg har aldri vært noe særlig syk og ikke hatt mye ferie, men jobba og syntes det har vært gøy.

FØRST FIKK hun konstatert hjerteflimmer. Et par dager seinere var Berntsen på losjen og hadde på seg høyhælte sko. Morgenen etter var det som om kniver stakk henne inn i lysken. Det viste seg at hoftelæddet var nedslitt.

- Hvis mannen min, Øystein, og jeg skal bruke tida vår på litt annet, måtte vi begynne nå. Men det er helt klart vemodig, for jeg er fryktelig glad i kundene mine. Jeg har en dame her som jeg stelte håret på, da jeg var lærling som 15-åring. I dag har hun dårlig helse, men jeg passer på henne, og vi har det så koselig når hun kommer hit. Det er veldig godt å ha noe å gi til andre.

REIDUN TRÅDDE barneskoa på Sundjordet, men da hun var 10 år flytta familien Olsen på tre til Friggsgate på Osebakken, eller Borgestadjordet som de kalte det den gangen. Der vokste bebyggelsen fram etter krigen.

Drømmen var å bli sykepleier, men Reidun fikk nogen i norsk og kom ikke inn på realskolen. I ettertid har hun forstått at det skyldtes

PORTRETTE

Reidun Berntsen

Alder: 70 år.

Bosted: Engravtunet.

Familie: Gift med Øystein. En datter, to barnebarn på 12 og 16 år.

God drikke: Rødvin og vann.

Favorittmat: Fersk suppe med sur og søt saus.

Drømmereisemål: Busstur til Østerrike.

Sist leste bok: «Et helt halvt år» av Jojo Moyes.

dysleksi, men det snakket man ikke om den gangen.

- Så jeg tok sommerjobb i frisørsalongen til tanta mi og trivdes godt. Jeg ble der i tre år, men ville gjerne videre og utvikle meg. Derfor prata faren min med Ragnar Amundsen og skaffet meg jobb her, forklarer Berntsen.

SALONGEN VAR den gangen byens største. De var ni ansatte, med Amundsen som dyktig læremester og bestemt sjef i spissen. De var dis og hadde hver sine plasser med nummer på.

- Du kan tro vi hadde mye moro! Hvis den gardintrappa som står der, peker frisøren mot lageret.

- Hvis den kunne snakke! smiler hun lurt.

- Amundsen var gem, men vi fikk ikke lov til å fjolle og tulle her ute. Han gikk rundt på gummisåler og lytta etter hva vi snakka med kundene om.

De lærte at ingenting skulle på utsiden av døra til salongen. Det skulle ikke bli sladder. Den regelen har Berntsen tatt med seg videre.

- Vi var jo unge jenter og dolla oss opp, men når det kom reisende, var det ikke snakk om å si ja om vi ble bedt ut på dans. Det ville han

ikke ha noe av, og det skjønner jeg godt.

ETTER TRE år hos Amundsen, starta Berntsen egen salong i et rom hjemme hos foreldrene. Den drev hun i sju år, inntil hun oppdaget at Amundsens salong lå ute for salg. Da hadde hun ei lita jente, Rikke, på ni måneder. Det ble diskusjon på kammerset, men mormor og morfar stilte villig opp som barnevakter og en god dagmamma tok over da Rikke begynte på skolen.

- Jeg åpna her den 15. november 1971 og syntes det var så gøy å overta den salongen jeg selv hadde vært ansatt i. Siden har åra gått, sier hun ettertenksomt.

- Det er ikke barnevennlig å ha sin egen frisørsalong. Tidligere var det sånn at alle skulle ha stelt håret til høytider som jul, påske og 17. mai. Det var fryktelig lange arbeidsdager.

SOM SELVSTENDIG næringsdrivende kunne hun ikke avspasere, men måtte være på jobb seks dager i uka for å få inn penger.

Da Rikke var 11 år, røyk bilen. Berntsen var skilt, og hun og datteren måtte sette seg ned og ha familieråd. Hvis Rikke syntes det var greit å være hjemme alene etter skolen, kunne de spare utgifter til dagmamma, legge inn telefon slik at hun kunne ringe når hun kom fra skolen og kjøpe ny bil. Rikke nikket. Det trodde hun skulle gå bra.

- Vi hadde det veldig moro etter at vi hadde kjøpt den nye bilen. For etter hvert som lånet ble nedbetalt, og vi var ute og kjørte, så sa jeg til Rikke at nå eier vi den høyre skjermen og snart eier vi den andre også, fordi du har vært så flink, smiler Berntsen.

- Men nå må jeg gre ut Anne Lise, avbryter hun og reiser seg.

FRISØREN SKYVER bort hårtørreren fra hodet på fru Baugerød og trekker ut hårrullene med erfarne hender. Håret blir gredd, kjapt tupert og fylt med hårspray.

- Anne Lise er en av dem som har vært trofaste i mange år, sier Berntsen.

- Det har ikke noe med å være trofast å gjøre, svarer Baugerød.

- Hadde jeg ikke likt meg her, hadde jeg ikke kommet.

- Ja, vi har hatt det fint, sier Reidun og grer lokkene elegant bakover.

Fortsetter neste side

SIDEN 1971: Reidun Berntsens frisørsalong har holdt til i Storgata 133 i 43 år. Nå pensjonerer frisøren seg. – Jeg har vært veldig glad i yrket mitt, først og fremst på grunn av kundene. Vi har fulgt hverandre i gleder og sorger. Det har gitt meg utrolig mye. Derfor er det tøft å gi seg, sier Reidun Berntsen.

HAR KJENT HVERANDRE HELE LIVET: Reidun Berntsen stelte håret på moren til Signe Oldrup Jensen. Nå har hun vært Jensens faste frisør i over 50 år.

Fortsetter fra forrige side

- Jeg har vært veldig godt fornøyd. Hun er en kjempegod frisør. Det har hendt jeg har møtt folk som spør om jeg kommer rett fra frisøren et par dager etter jeg har vært her.

- Hvordan blir det når Reidun slutter?
- Vi liker det ikke, men du liker det vel ikke selv heller?

- Nei, jeg gjør jo ikke det, sier Berntsen og betrakter resultatet i speilet.

HUN HOSTER kraftig. All hårlakken og nærkontakt med kjemikalier har tatt på luftveiene. Da de jobba ni stykker i salongen, uten avtrekk, smakte det Elnett av nista.

Det hun har likt best som frisør, var å sette opp håret til bruder, lage pene frisyre og se at folk har blitt fornøyd. Hadde Reidun vært ung i dag, ville hun kanskje blitt stylist, reist til Oslo og jobba med programmer som «Skal vi danse».

- Jeg tror det viktigste for en frisør er å være nøye og pirkete. Kundene skal føle at de betaler for en godt utført jobb. Slurv er derfor det verste. Det samme gjelder for dårlig tid, og man skal heller ikke stå og prate med andre. Du skal konsentrere deg om kunden din. Da kommer folk igjen, understreker Berntsen.

HUN HAR fortsatt husleieboka som ble signert av Olav Skoe for to generasjoner siden.

Den første i hver måned banket hun på og fikk komme inn på kontoret hans. Der satt Skoe ved skatollet med pengene sirlig plassert på rekke og rad. Hun betalte husleia og så snakka de litt sammen.

- Det blir veldig rart å gå forbi her nå og kikke opp, men jeg har lagt noen planer for pensjonisttilværelsen, forteller Berntsen.

Hun skal lære seg data. Det har hun ikke hatt bruk for i jobben, og ikke inter-

essert seg nok for, men nå truer det seg fram. Så skal hun begynne å trene litt, og ikke minst tilbringe tid i den nye campingvogna i Blokkbukta sammen med ektemannen gjennom de siste tjue åra.

- Det er så koselig der ute, med kort vei til både Helgeroa og Nevlunghavn. Vi rakk akkurat å få den slik at vi fikk siste del av den fine sommeren i fjor. Nå gleder jeg meg til å reise utover igjen!

DET GÅR i døra og karrierens kanskje siste kunde, Signe Oldrup Jensen, kommer smilende inn.

- Jeg stelte håret til moren til Signe, Gullborg Eriksen, forteller Reidun.

- Hun var ikke bare Osebakkens, men Porsgrunns nydeligste dame. Alltid med mørk drakt og vidbremmet hatt.

- Og gulløredobber, ler Jensen.

De to har kjent hverandre hele livet. Jensen har vært kunde i over 50 år.

- Du lurte på hvorfor jeg synes det er fint å være frisør. Det skjønner du sikkert nå. Kundene og jeg har delt gleder

og sorger. Det har vært helt fantastisk og gitt meg så utrolig mye. Nei, nå griner jeg igjen, men det er vi vant til, smiler hun mot Jensen.

- Dette har vært en sosial møteplass, tilføyer Jensen før hun blir plassert i stolen og får hårrullene på plass av frisøren.

ALLE DE påbegynte samtalene og dialogene gjennom mange år, kommer ikke til å stoppe opp. Berntsen og kundene har avtalt å fortsette ved kafébord i byen.

- Jeg har spurt på Hovengasenteret om jeg kan få lov til å ta i mot noen kunder i salongen der, når det nærmer seg desember. De sa ja, det er bare å komme, så da har jeg en åpning om det skulle klø altfor mye i fingrene, smiler Berntsen.

Tekst og foto:
Charlotte Nagell